

РЕШЕНИЕ

№ 2557

гр. София, 27.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Мариана Георгиева
Стойчо Попов

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20221100505574 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 –чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №5574/2022 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на МВР гр.София ул.***** №29 срещу решение №3499 от 16.04.2022 г постановено по гр.д.№58542/2021 г на СРС , 145 състав , с което въззивникът е осъден да заплати на основание чл.181 ал.1 ЗМВР във вр.чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР на Й. И. В. ЕГН ***** от гр.София сумата от 4320 лева левова равностойност на храна , която не е предоставена от МВР за периода 13.10.2018 г – 13.10.2021 г , ведно със законната лихва от 13.10.2021 г до окончателното заплащане на сумата. Решението на СРС се обжалва и в частта за разноските .

Въззивникът излага доводи за неправилност на решението на СРС . Ищецът е държавен служител по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР и статутът му се урежда в ЗДСл., който не предвижда изплащане на левова равностойност на храна . Съгласно чл.142 ал.4 ЗМВР спрямо държавните служители по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР се прилагат определени норми на ЗМВР , но не и чл.181 ал.1 ЗМВР . При преназначаването през 2017 г на ищеца , при определяне на заплатата на ищеца е включена левовата равностойност на храната по чл.181 ал.1 ЗМВР и такава не трябва вече да се начислява . С решение №8 от 27.06.2017 г по конс.дело №1/17 Конституционният съд е отхвърлил искането на омбудсмана за обявяване за противоконституционни на §69 и §70 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР /ДВ бр.81 от 14.10.2016 г / относно преобразуване на служебните правоотношения в ЗМВР .

Въззиваемата страна е подала писмен отговор , в който оспорва въззивната жалба . До

01.02.2017 г ищецът е получавал равностойност на храна по чл.181 ал.1 ЗМВР , което е спряно след преназначаването ѝ като държавен служител по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР . В месечната ѝ заплата не е била включена левовата равностойност на храната . Действително в чл.1 от Наредба №8121з-773 от 01.07.2015 г за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР е изключено предоставянето на храна или левовата ѝ равностойност на служителите по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР . От друга страна чл.181 ал.1 ЗДСл не изключва тези служители от правото на храна или левовата ѝ равностойност т.е. в чл.1 от Наредба №8121з-773 от 01.07.2015 г като подзаконов нормативен акт противоречи на закона . Ирелевантна е уредбата по чл.32 ал.1 ЗДСл .

Въззивната жалба е допустима. Решението е връчено на въззивника на 20.04.2022 г и е обжалвано в срок на 26.04.2021 г .

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на решението на СРС.

След преценка на доводите в жалбата и доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна :

За да уважи исквете **СРС е приел** , че безспорно ищецът е държавен служител по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР за процесния период като статутът му се урежда както от ЗДСл , така и от ЗМВР . Действително за служителите по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР е посочено в чл.142 ал.4 ЗМВР , че са тях се прилагат определени норми на ЗМВР - като чл.181 ал.1 ЗМВР не е посочен - но трябва да се извърши тълкуване и въз основа на чл.1 ЗМВР . Изключването на служителите по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР противоречи на принципите по чл.141 ЗМВР . Чл.1 от Наредба №8121з-773 от 01.07.2015 г като подзаконов нормативен акт противоречи на чл.181 ал.1 ЗМВР , като ЗМВР не делегира на министъра на вътрешните работи право да определя правоимащите лица служители в МВР . При преобразуване на служебните правоотношения по § 69 ал.6 ПЗР на ЗМВР се дължи равностойност на храната . Не е ясно как е формирана заплата на ищеца и дали в него е включена равностойността на храната .

Решението на СРС е неправилно . Преди всичко следва да се отбележи , че е предявен иск по чл.181 ал.1 ЗМВР за левова равностойност на храна , която не е била предоставена за периода 13.10.2018 г – 13.10.2021 г. Не е предявен иск за неизплатена заплата на държавен служител по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР , поради което е ирелевантно да се изследва дали при преобразуване на служебното правоотношение на ищеца в заплата му е била включена и получаваната дотогава левова равностойност на храна .

В чл.142 ал.4 ЗМВР изрично е предвидено, че **статутът на държавните служители по чл.142 ал.1 т.2 се урежда със ЗДСл**, както и с приложимите към тях изчерпателно изброени разпоредби на ЗМВР - чл. 56, чл.151 ал.1 и 7, чл.156, ал.4, чл.181 ал.3, чл.182 ,чл.185, ал.1, чл.186а, чл.190, ал.2, чл.191 и 233. **Разпоредбата на чл.181 ал.1 ЗМВР не е сред изчерпателно изброените разпоредби на ЗМВР** приложими към статута на държавните служители по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР, поради което и неоснователно се явява искането на ищеца същия да бъде приложен и спрямо него. Изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемащи длъжности по чл.142 ал.1 т.2 е въведено със

Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. / и представлява **връщане на част от правата** на тези служители отнети от законодателя през 2016 г. за тази група служители в МВР, като в периода от 14.10.2016 г. до 01.10.2020 г. приложими спрямо тези служители принципно са само **разпоредбите на Закона за държавния служител**. При това положение допълнително изплащане на равностойност за храна се дължи само при условията на чл.181 ал.3 ЗМВР, които обаче в случая не са твърдят и не се установяват да са налице .

Самата идея на чл.142 ал.1 ЗМВР е да разграничи служителите в различни категории , които да имат и съответния различен статут /права и задължения/ според това дали изпълняват специфични за министерството функции / напр. полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението – чл.142 ал.1 т.1 ЗМВР / или функции , които може да са аналогични на тези в други министерства/държавни органи /чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР/ или въобще на работници и служители , наети по трудов договор /чл.142 ал.1 т.3 ЗМВР / . В този смисъл в чл.142 ал.1 ЗМВР водеща е идеята да се отрече „уравниловката“ между различните видове служители на МВР . След като тези служители имат съвсем различни задължения и трудови функции по ЗМВР и други нормативни актове , то не може да се изхожда от идея за приравняване на правата им по отношение на заплата , права на храна или нейната равностойност в пари , облекло , социално осигуряване и пр. ; да се твърди „дискриминация“ , необходимост от „прилагане по аналогия“ на облагодетелстващи норми и т.н. Неоснователно е позоваването от СРС на общата норма на чл.1 ЗМВР . Чл.1 от Наредба №8121з-773 от 01.07.2015 г за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР не противоречи на чл.181 ал.1 ЗМВР , защото чл.142 ал.4 ЗМВР препраща към статут на ищеца по ЗДСл , а там не е предвидено изплащане на равностойност на храна . Вярно е , че за още по-голяма прецизност би могло законодателят да измени изрично и чл.181 ал.1 ЗМВР , но самото наличие на чл.181 ал.2 и ал.3 ЗМВР в настоящата им редакция е аргумент , че законодателят провежда политика на разграничаване , а не на уеднаквяване, на правата на различните категории служители на МВР . Отделно , след като веднъж изрично е изключил служителите по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР от уредбата по ЗМВР чрез чл.142 ал.4 ЗМВР /общо или чрез изрично изброяване на норми в различните редакции / , то повторното им включване по отношение на право на храна/левовата равностойност на храна може да стане само с нова изрична норма , а не чрез разширително тълкуване на норма , която е останала в стара редакция от 2015 г /чл.181 ал.1 ЗМВР / „новият закон отменя по-стария“ . Доколкото става въпрос за парична равностойност на храна /практически за част от заплата на служителите / МВР винаги би могло по съответния ред да увеличи заплатите на служителите по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР . Противоречи на логиката на закона и на правната сигурност да се постигат ефекти на увеличаване на заплатите в МВР по съдебен ред чрез прилагане на норми от ЗМВР към служители , за които изрично е посочено , че статутът им се определя в ЗДСл , освен в изрично уредени в ЗМВР изключения .

Налага се изводът , че решението на СРС трябва да се отмени и искът да се отхвърли .

Разноски пред СРС и СГС се дължат от ищеца .

По изложените съображения , СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №3499 от 16.04.2022 г постановено по гр.д.№58542/2021 г на СРС , 145 състав ; и вместо него **ПОСТАНОВЯВА** :

ОТХВЪРЛЯ исковете на Й. И. В. ЕГН ***** от гр.София да се осъди МВР гр.София ул.***** №29 да ѝ заплати на основание чл.181 ал.1 ЗМВР сумата от 4320 лева левова равностойност на храна , която не е предоставена от МВР за периода 13.10.2018 г – 13.10.2021 г , ведно със законната лихва от 13.10.2021 г до окончателното заплащане на сумата.

ОСЪЖДА Й. И. В. ЕГН ***** от гр.София да заплати на МВР гр.София ул.***** №29 сумата от 50 лева разноски пред СРС и 136,40 лева разноски пред СГС .

Решението не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____